

۱۰ مئی ۱۸۵۷ء نوں میرٹھ وچ سپاہیاں نے فرنگی کو مارو، فرنگی کو مارو دا نعرہ بلند کر کے انگریز بستیواد دا راج ختم کرن دا بگل و جا دتا۔ دو دناں بعد ہی باغی فوجاں آتے دیش-بہگتاں نے انگریزاں نوں دلی توں باہر کڈھ دتا آتے بہادرشاہ زپھر نوں ہندوستان دے راجتنتر دا موڈھی آتے راجا بنا دتا۔

ہندوستان دے سارے ہی کھونجیاں وچ بغاوت آتے آزادی دے پرچم جھلن لگ پئے۔ لکھاں ہی لوکاں نے اپنی آن آتے شان لئی اپنی جان دیاں قربانیاں دے دتیاں۔ سپاہیاں، کساناں، کاریگراں آتے انگریزی راج دے دشمن ذمینداراں نے بہادری آتے دلیری نال انگریز نال لوہا لیا آتے تقریباً دو سال تک ایہ جنگ جاری رکھیا۔

مہاراجہ پٹیالہ آتے کجھ ہورناں غداراں آتے انگریزاں دے جتتیچٹ راجیاں دی غداری آتے مدد کر کے ہندوستان دی آزادی دی ایہ پہلی جنگ ناکام ہو گئی۔ انگریزاں نے بے انت تشدد آتے ظلم لوکاں تے ڈھایا۔ کلکتے توں پشاور تک جرنیلی سڑک تے درختاں تے دیش بہگت عورتاں، مرداں، جواناں آتے بڈھیاں نوں پھانسی تے لٹکا دتا گیا۔ اک کھوج مطابق انگریزاں نے اک کروڑ لوکاں نوں موت دے گھاٹ اتار دتا۔ بستیواد خلاف ایہ دُنیا دی ساریاں نالوں وڈی بغاوت سی۔ بستیواد دے خلاف اس پڈھر دی بغاوت پہلاں کدیں نہیں ہوئی۔

دلی آتے قبضے بعد انگریزاں نے بہادر شاہ زپھر دے پُتیاں دے سر وڈھ کے تھال وچ رکھ کے ظفر نوں بھیجے آتے اوسنوں رنگون، برما وچ جلاوتن کر دتا۔ مہاراجہ پٹیالہ نوں دلی لٹن لئی تین دناں دی گھلہ دے دتی جس دوران مہاراجہ نرندر سنگھ نے دلی

دے لوکاں نوں جی بھر کے لُٹیا۔ انگریزاں ولوں ایہ اوسدی غڈاری دا
انعام سی۔ مہاراجہ پٹیالہ آتے سِندھیا ورگے پورناں غڈاراں نوں وی
اونان نے جگیں نال وی نواجیا۔

ظلم آتے تشدد دے نال نال اونان نے اپنے جھولیچک سَماج سُدھارکاں
نوں وی پالنا شروع کر دتا۔ بمبئی، مدراس، کلکتے وچ اونان لئی
یونیورسٹیاں شروع کر دتیاں تاں کہ اوہ لوکاں نوں غدر آتے آزادی
دے راہ توں گراہے پاؤن وچ اونان دی مدد کرن۔

سر ساید احمد، پُہلے، دادا بھائی ناروجی وغیراں جینڈرمیناں نے کہنا
شروع کر دتا کہ انگریز تاں ہندوستان دے لوکاں دے بھلے لئی ہی
راج کرنا چاہندے ہن۔ ساڈیاں گریٹیاں ہی ساڈے مثلیاں دی جڑھ
ہن۔ اس لئی صاحب بھادر دی کریا آتے مدد نال سانوں جہالت آتے
گریٹیاں خلاف کم کرن دی لوڑ ہے۔

وَد دا نعرہ سی فرنگی کو ماروں، انہاں نے کہنا شروع کر دتا
فرنگی سے پیار کرو۔ گوکھلے، زناہ، نہرو آتے گاندھی انہاں
جھولیچکاں وچ سن جو لوکاں نوں کہندے سی کہ انگریز تاں اصلیت
وچ ہندوستان دے لوکاں نال انصاف کرنا چاہندے ہن اس لئی انہاں
نوں مارن آتے ہندوستان توں بھجاؤن دی گل نہ کرو، انہاں توں
سکھو آتے لوکاں دی لٹ وچ حصہ لو۔

غدر دا نعرہ سی ہم ہیں اسکے مالک ہندوستان ہماراں۔ انہاں جھولیچکاں
دا اکیدا سی کہ انگریز آتے اسدے راج بغیر ہندوستان دے لوک
رہ نہیں سکدے۔

غدر دے ۹۰ سال بعد لوکاں دے گھولاں آتے پورناں کارناں کر کے بستیاواڈیاں

نوں ہندوستان چھڈنا پیا۔ پر اوناں دے جوئیدار آج وی لوکاں وچ
بھلیکھے کھڑھے کر رہے ہن کہ بستیاواد آتے سامراج بغیر دکھئی
ایشیا دے مُلک آتے لوک خوش حال نہیں ہو سکدے۔ منموہن سنگھ، زرداری
آتے شیخ حسینہ ورگے ایہو رٹا لائی رکھدے ہن۔ آج اوہ کھندے ہن
کہ سامراجی مُلکاں دے قرضیاں آتے سرمائے بغیر ہندوستان دے لوک
بھگھ آتے غُربت توں چھٹکارا نہیں پا سکدے۔ اس بہانے مُلک آتے
لوکاں دے قُدرتی آتے منگھی سادھن انہاں بستیاوادی آتے سامراجی
بینکاں آتے کمپنیاں دے حوالے کیتے جا رہے ہن۔ منموہن سنگھ
ورگے بڑی بے شرمی نال آج وی کھندے ہن کہ انگریز بستیاواد دا راج
ہندوستان لئی چنگا سی آتے آج وی سانوں امریکہ آتے ہورناں
سامراجیاں دی لوڑ ہے۔

غدر دے ۱۵۵ سال بعد آج وی غدر دی منگ رہم ہیں اسکے مالک
ہندوستان ہماراں، لوکاں دی منگ بنی ہوئی ہے۔ لوک اپنے دیش دے اصل
مالک بننا چاہندے ہن۔ اوہ اپنی قسمت دے فیصلے آپ کرنا چاہندے
ہن۔ اس کر کے آج ۱۵۵ سال بعد وی اوہ غدر دی گونج نوں بڑے
دھیان نال سُن دے ہن۔